UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

8 päivänä heinäkuuta 2010 *

Asiassa C-334/08,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 18.7.2008,

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Aresu ja A. Caeiros, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Italian tasavalta, asiamiehenään I. Bruni, avustajanaan avvocato dello Stato G. Albenzio, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

jota tukee

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään M. Lumma ja B. Klein, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. N. Cunha Rodrigues (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. Rosas, U. Lõhmus, A. Ó Caoimh ja A. Arabadjiev,

julkisasiamies: J. Kokott,
kirjaaja: hallintovirkamies N. Nanchev,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.12.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 15.4.2010 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan komissio vaatii kanteellaan unionin tuomioistuinta toteamaan, että Italian tasavalta ei ole noudattanut EY 10 artiklan, Euroopan yhteisöjen omien varojen järjestelmästä 29.9.2000 tehdyn neuvoston päätöksen 2000/597/EY, Euratom (EYVL L 253, s. 42) 8 artiklan eikä yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22.5.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1150/2000 (EYVL L 130, s. 1) 2, 6, 10, 11 ja 17 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on kieltäytynyt asettamasta komission käyttöön omia varoja, jotka vastaavat tullivelkaa, joka aiheutuu Barissa sijaitsevan Direzione Compartimentale delle Dogane per le Regioni Puglia e Basilicatan (Apulian ja Basilicatan alueiden tullihallinto) C-luokan tullivarastojen perustamiseen Tarantoon ja näiden tullivarastojen hallinnointiin lainvastaisesti 27.2.1997 myöntämistä luvista sekä sen jälkeen tullivalvonnassa toteutettavaan valmistukseen ja sisäiseen jalostusmenettelyyn myöntämistä luvista, 4.12.2002 tapahtuneeseen lupien peruuttamiseen asti.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Unionin omien varojen alalla Euroopan yhteisöjen omista varoista 31.10.1994 tehty neuvoston päätös 94/728/EY, Euratom (EYVL L 293, s. 9) kumottiin ja korvattiin 1.1.2002 alkaen päätöksellä 2000/597.

3 Päätöksen 2000/597 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Euroopan unionin talousarvioon otettavia omia varoja ovat tulot, jotka kertyvät:

b) yhteisestä tullitariffista ja muista tulleista kertyvistä maksuista, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle – –

– –.”

4 Päätöksen 2000/597 8 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on perittävä 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut yhteisöjen omat varat kansallisten lakiensa, asetustensa ja hallinnollisten määräystensä mukaisesti, jotka tarvittaessa on mukautettava yhteisön sääntelemien edellytysten mukaisesti.

Komissio tarkastelee säännöllisesti jäsenvaltioiden sille tiedoksi toimittamia kansallisia säännöksiä ja määräyksiä, toimittaa jäsenvaltioille mukautukset, joita se pitää tarpeellisina kansallisten säännösten ja määräysten yhdenmukaisuuden varmistamiseksi yhteisön sääntöjen kanssa, ja antaa budjettivallan käyttäjälle kertomuksen.

Jäsenvaltioiden on annettava 2 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa määrätyt varat komission käyttöön."

5 Asetuksen N:o 1150/2000 I osaston otsikko on "Yleiset säännökset", ja siihen sisältyvän 2 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tätä asetusta sovellettaessa yhteisöille kuuluvaa maksua päätöksen 94/728/EY, Euratom 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuista omista varoista pidetään todettuna, kun tullilainsäädännössä säädetyt edellytykset maksun määrän merkitsemisestä kirjanpitoon ja sen tiedoksiannosta maksuvelvolliselle on täytetty."

6 Asetuksen N:o 1150/2000 II osaston otsikko on "Omien varojen tilinpito", ja siihen sisältyvän 6 artiklan 1 ja 2 kohdassa sekä 3 kohdan a ja b alakohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Omia varoja koskeva kirjanpito hoidetaan kunkin jäsenvaltion valtionvarainhallinnossa tai kunkin jäsenvaltion nimeämässä laitoksessa ja se jaotellaan varojen luonteen mukaisesti.

2. Omia varoja koskevaa kirjanpitoa varten tehdään tilinpäätös aikaisintaan toteamiskuukauden viimeisenä työpäivänä kello 13.

3. a) Maksut, jotka on todettu 2 artiklan mukaisesti, otetaan [yleisesti kirjanpidoksi A kutsuttuun] kirjanpitoon viimeistään maksun toteamiskuuta seuraavan toisen kuukauden 19 päivän jälkeisenä ensimmäisenä työpäivänä, jollei tämän kohdan b alakohdasta muuta johdu.

b) Maksut, jotka on todettu ja joita ei ole otettu a alakohdassa tarkoitettuun kirjanpitoon, koska niitä ei ole vielä peritty ja minkäänlaista vakuutta ei ole toimitettu, otetaan [yleisesti kirjanpidoksi B kutsuttuun] erilliseen kirjanpitoon a alakohdassa säädetyssä määräajassa. Jäsenvaltiot voivat menetellä samalla tavoin, kun todetuista, takuiden kattamista maksuista syntyy erimielisyyttä ja niihin saattaa riita-asian käsittelyn vuoksi kohdistua vaihteluja."

7 Asetuksen N:o 1150/2000 III osaston otsikko on "Omien varojen käyttöön asettaminen", ja siihen sisältyvän 9 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Kunkin jäsenvaltion on hyvitettävä omat varat 10 artiklassa määriteltyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti tilille, joka on avattu tätä tarkoitusta varten komission nimissä kyseisen jäsenvaltion valtionvarainhallinnossa tai sen nimeämässä laitoksessa. – –"

8 Asetuksen N:o 1150/2000 samaan III osastoon sisältyvässä 10 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Sen jälkeen, kun päätöksen 94/728/EY, Euratom 2 artiklan 1 kohdan a ja b [ala]kohdassa tarkoitetuista omista varoista on vähennetty kymmenen prosenttia perimiskuluihin mainitun päätöksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti, ne tuloutetaan viimeistään

sitä kuukautta, jona maksu on tämän asetuksen 2 artiklan mukaisesti todettu, seuraavan toisen kuukauden 19 päivää seuraavana ensimmäisenä työpäivänä.

Ne maksut, jotka on otettu – – kirjanpitoon [B] 6 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti, on kuitenkin tuloutettava viimeistään sitä kuukautta, jona maksut on peritty, seuraavan toisen kuukauden 19 päivää seuraavana ensimmäisenä työpäivänä."

9 Asetuksen N:o 1150/2000 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Asianomaisen jäsenvaltion on maksettava kaikista 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle tilille tehtävien tuloutusten viivästyksistä korkoa, jonka korkokanta on kyseisen jäsenvaltion rahamarkkinoilla eräpäivänä lyhyen aikavälin rahoitukseen sovellettava korkokanta kahdella [prosenttiyksiköllä] korotettuna. Korkokantaan lisätään 0,25 [prosenttiyksikköä] kutakin viivästyskuukautta kohden. Korotettua korkokantaa sovelletaan koko viivästyksen ajalta."

10 Asetuksen N:o 1150/2000 VII osaston otsikko on "Tarkastusta koskevat säännökset", ja siihen sisältyvän 17 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 2 artiklan mukaisesti todettuja maksuja vastaavat määrät asetetaan komission käytettäviksi tämän asetuksen mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot saavat vapautuksen todettuja maksuja vastaavien määrien asettamisesta komission käyttöön ainoastaan, jollei perintää ole voitu toteuttaa ylivoimaisen

esteen vuoksi. Lisäksi jäsenvaltioiden ei tarvitse asettaa kyseisiä määriä komission käytettäviksi yksittäistapauksissa, kun kaikkien kyseessä olevaan tapaukseen liittyvien asianmukaisten tietojen tarkemmassa tarkastuksessa osoittautuu, että jäsenvaltioista riippumattomista syistä on täysin mahdotonta toteuttaa perintää. Tällaiset tapaukset on mainittava 3 kohdassa tarkoitetussa kertomuksessa määrien ylittäessä 10 000 euroa muunnettuina kansalliseksi valuutaksi kuluneen kalenterivuoden lokakuun ensimmäisen työpäivän kurssilla; kertomukseen on sisällyttävä tieto syistä, jotka ovat estäneet jäsenvaltiota asettamasta kyseessä olevia määriä käytettäviksi. Komissio voi kuuden kuukauden kuluessa tarvittaessa toimittaa huomautuksensa tiedoksi asianomaiselle jäsenvaltiolle."

11 Asetusta N:o 1150/2000 muutettiin 16.11.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY, Euratom) N:o 2028/2004 (EUVL L 352, s. 1; jäljempänä muutettu asetus N:o 1150/2000), joka tuli voimaan 28.11.2004.

12 Muutetun asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltiot vapautetaan velvollisuudesta asettaa komission käyttöön määrät, jotka vastaavat todettuja maksuja, joita ei ole voitu periä joko

a) ylivoimaisen esteen vuoksi tai

b) jäsenvaltioista riippumattomista muista syistä.

Toimivaltaisen hallintoviranomaisen on annettava päätös, jossa todettuja maksuja vastaavat määrät julistetaan sellaisiksi, että niitä ei voida periä, ja jossa todetaan perinnän mahdottomuus.

Todettujen maksujen määrien katsotaan olevan sellaisia, että niitä ei voida periä, viimeistään viiden vuoden kuluttua siitä päivästä, jona määrä on todettu 2 artiklan mukaisesti, tai jos niiden osalta on haettu muutosta hallinto- tai oikeusteitse, siitä päivästä, jona lopullinen päätös annettiin tiedoksi tai julkaistiin.

Jos maksu suoritetaan useassa erässä, enintään viiden vuoden määräaika alkaa viimeisestä maksusuorituksesta silloin, kun se ei kata velan loppuosuutta.

Määrät, jotka on julistettu tai katsottu sellaisiksi, että niitä ei voida periä, poistetaan lopullisesti 6 artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitetusta – – kirjanpidosta [B]. Ne mainitaan saman artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitetun neljännesvuosittaisen katsauksen liitteessä ja tarvittaessa myös artiklan 5 kohdassa tarkoitetussa neljännesvuosittaisessa katsauksessa.”

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

13 Tulleihin liittyviä sääntöjenvastaisuuksia, joiden väitettiin tapahtuneen Taranton tullitoimipaikassa (Italia), koskevan kantelun vuoksi komissio pyysi 27.10.2003 päivätyllä kirjeellä Italian viranomaisia toimittamaan sille selvityksen asiasta.

14 Viranomaiset toimittivat vastauksessaan komissiolle 18.2.2003 päivätyn sisäisen tarkastuskertomuksen, josta kävi ilmi seuraavaa:

– Italian toimivaltaiset tulliviranomaiset olivat myöntäneet 27.2.1997 ja 7.4.1997 muun muassa Fonderie SpA:lle (jäljempänä Fonderie) useita lupia kahden C-luokan yksityisen tullivaraston perustamiseen ja niissä sijaitsevien alumiiniharkkojen, jotka kuuluivat 6 prosentin tullin alaiseen tullinimikkeeseen 7601, tullivalvonnassa toteutettavaan valmistukseen alumiinijätteeksi, joka kuuluu tulleista vapautettuun tullinimikkeeseen 7602

– kyseiset luvat oli myönnetty yhteisön tullilainsäädännön vastaisesti ja ne johtivat yhteisön omien varojen toteamatta ja kantamatta jäämiseen vuosina 1997–2002; tullivelan määräksi arvioitiin noin 46,6 miljardia Italian liiraa (ITL)

– samalla alalla toimivan yhtiön tehtyä asiassa valituksen toimivaltaiset viranomaiset peruivat kyseiset luvat 4.12.2002 ja totesivat yhteisöjen oikeudet kyseisiin omiin varoihin

– kyseisten yhtiöiden lisäksi tiettyjen italialaisten tullivirkamiesten katsottiin olevan vastuussa tullivelan määrästä ja lainvastaisten lupien myöntämisestä, ja heitä vastaan oli aloitettu rikosoikeudenkäynti, jossa heitä syytettiin törkeästä salakuljetusrikoksesta ja julkisten asiakirjojen väärentämisestä.

15 Italian viranomaiset toimittivat 30.9.2005 päivätyllä kirjeellä komissiolle täydentäviä tietoja, joista kävi ilmi, että saamatta jääneiden yhteisöjen tulojen kokonaismäärä oli 22 730 818,35 euroa ja että se oli merkitty vuoden 2003 maalis-, kesä- ja heinäkuussa kirjanpitoon B asetuksen N:o 1150/2000 6 artiklan 3 kohdan b alakohdan nojalla.

16 Italian viranomaisten ja komission välisen kirjeenvaihdon jälkeen komissio osoitti 23.3.2007 Italian tasavallalle virallisen huomautuksen, jossa se kehotti sitä asettamaan komission käyttöön mahdollisimman pian 22 730 818,35 euroa, joka vastasi kyseisen jäsenvaltion itse toteamia omia varoja, ja merkitsemään mainitun määrän asetuksen N:o 1150/2000 6 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetun kirjanpidon A kuukausikatsauksen liitteeseen.

17 Italian viranomaiset vastasivat huomautukseen 7.5.2007 päivätyllä kirjeellä, jossa ne ilmaisivat erimielisyytensä komission omaksumasta kannasta. Ne väittivät erityisesti, ettei nyt käsiteltävässä asiassa ollut kyse viranomaisten ”virheestä ”tai ”huolimattomuudesta” vaan toisten tahallisesta petollisesta toiminnasta aiheutuneista haitoista, joita ei voida lukea valtion syyksi.

18 Komissio osoitti Italian tasavallalle 23.10.2007 perustellun lausunnon, jossa se kehotti sitä toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet kahden kuukauden määräajassa lausunnon vastaanottamisesta maksaakseen komissiolle 22 730 818,35 euroa yhteisöjen omina varoina. Italian viranomaiset vastasivat perusteltuun lausuntoon 24.12.2007 toistaen komission vaatimuksia koskevat vastaväitteensä.

19 Näissä olosuhteissa komissio päätti nostaa nyt käsiteltävän kanteen.

20 Saksan liittotasavalta hyväksyttiin yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 3.12.2008 antamalla määräyksellä väliintulijaksi tukemaan Italian tasavallan vaatimuksia.

Kanne

Väite, joka koskee päätöksen 2000/597 8 artiklan ja asetuksen N:o 1150/2000 2, 6, 10, 11 ja 17 artiklan rikkomista

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

21 Komissio toteaa olevansa tietoinen siitä, että Italian tulliviranomaisten mukaan sekä sääntöjenvastainen lupien myöntäminen että kyseisten tullimenettelyjen käyttö ovat seurausta kansallisten virkamiesten järjestäytyneestä petollisesta toiminnasta, mutta komission mielestä Italian valtio ei voi torjua kaikkea vastuuta nimissään toteutettujen hallintotoimien seurauksista. Niinpä Italian valtion on rikosoikeudenkäynnin tulosta tai perintämenettelyn päättymistä odottamatta vastattava omien hallintoelintensä toiminnasta aiheutuneista taloudellisista seurauksista. Näin ollen on toisarvoista selvittää, vastaako Italian hallinto sääntöjenvastaisuudesta henkilöstönsä jäsenten tekemän virheen tai petoksen, asianmukaisen valvonnan puuttumisen vai järjestelmällisen sääntöjenvastaisen käytännön vuoksi.

22 Komission mukaan yhteisöjen omia varoja koskevan järjestelmän yhteydessä ja vilpittömän yhteistyön periaatteen perusteella ei voida hyväksyä, että jäsenvaltio ei olisi vastuussa sellaisesta tullivelasta, joka on suoraan seurausta sen oman hallinnon toteuttamista toimista. Tästä seuraa, että nyt käsiteltävässä asiassa yhteisö ei voi olla se, joka vastaa velallisiin jälkikäteen kohdistuviin perintätoimiin liittyvästä taloudellisesta riskistä.

23 Italian tasavalta huomauttaa, että nyt käsiteltävän asian taustalla olevat tosiseikat liittyvät kiistatta rikosoikeudellisesti rangaistaviin tekoihin. Se toteaa, että koska rikosoikeudellinen vastuu on henkilökohtaista, kyseisiä tosiseikkoja ei voida missään tapauksessa lukea sen hallinnon syyksi, jonka palveluksessa sääntöjenvastaisesti toimineet virkamiehet olivat.

24 Italian tasavalta muistuttaa, että asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdan nojalla jäsenvaltioilla ei ole velvollisuutta asettaa komission käyttöön määriä, joiden perintää ei ole voitu toteuttaa ylivoimaisen esteen vuoksi. Kyseisen jäsenvaltion mukaan ylivoimainen este on kyseessä silloin, kun asiasta syytetty taho on toiminut tavanomaisten mahdollisuuksiensa rajoissa ja kun se ei siitä riippumattomista, tahalliseen ja petolliseen toimintaan liittyvistä syistä ole voinut estää rangaistavan teon toteuttamista. Sen mukaan virkamiesten lainvastainen toiminta on hallinnon toiminnasta ja sillä olevasta valvonta- ja tarkastusvelvollisuudesta täysin irrallinen tapahtuma. Näin ollen ei ole mahdollista asettaa Italian valtiota objektiiviseen vastuuseen yhteisöjen varojen maksusta, kun otetaan huomioon, että kyseisistä toimista vastuussa olevia tahoja vastaan on aloitettu rikos- ja siviilioikeudenkäynnit ja että niiden tarkastusta ja niistä rankaisemista koskevissa vaiheissa on toimittu huolellisesti.

25 Komissio täsmentää vastauskirjelmässään, että ylivoimainen este on tosin kaikesta vastuusta vapauttava seikka, mutta näin on siksi, että se johtuu siihen hallintoon, jonka alaisuudessa haitallinen teko on tapahtunut, nähden täysin ulkoisesta tapahtumasta,

jonka haittavaikutuksia kyseinen hallinto ei voi välttää. Sitä vastoin nyt käsiteltävässä asiassa virkamiesten tahallinen toiminta on tapahtunut sen hallinnon sisällä, jonka syyksi kyseisten virkamiesten toiminta on luettava. Näin ollen kyseessä ei ole ylivoimainen este vaan kansallisen hallinnon lainvastainen toiminta, joka on luettavissa suoraan Italian tasavallan syyksi.

26 Kyseinen jäsenvaltio vastaa tähän, että kun virkamies ajaa omia lainvastaisia etujaan virkatehtävistään täysin piittaamatta, hän asettaa itsensä täysin irralleen hallinnosta, jonka palveluksessa hän on. Muutoin kaikki – myös petollinen – toiminta, johon kansallinen virkamies ryhtyy, saisi aikaan hallinnon eli nyt käsiteltävässä asiassa sen jäsenvaltion vastuun, johon toiminnan toteuttanut henkilö on abstraktisti sidoksissa.

27 Saksan liittotasavalta väittää väliintulokirjelmässään, että komissio ei voinut perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä vaatia omien varojen käyttöön asettamista, koska jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä, josta kyseistä jäsenvaltiota syytetään, ei ollut tuolloin olemassa.

28 Saksan liittotasavalta toteaa aluksi, että Italian viranomaiset olivat perustellusti merkinneet kyseiset omat varat kirjanpitoon B eivätkä kirjanpitoon A, koska kyse oli maksuista, jotka oli todettu mutta joita ei ollut vielä peritty ja joista ei ollut annettu minkäänlaista vakuutta. Lisäksi unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy sen mukaan ilmi, ettei viranomaisilla ollut velvollisuutta siirtää todettuja määriä kirjanpidosta B kirjanpitoon A.

29 Saksan liittotasavalta muistuttaa lisäksi, että muutetun asetuksen N:o 1150/2000 6 artiklan 3 kohdan b alakohdasta ja 10 artiklan 1 kohdan 2 alakohdasta yhdessä seuraa periaate, jonka mukaan kirjanpitoon B otettujen maksujen käyttöön asettamista koskevan velvollisuuden edellytyksenä on, että jäsenvaltiot ovat ensin perineet kyseiset määrät.

30 Tästä periaatteesta voidaan poiketa vain poikkeuksellisesti muutetun asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2–4 kohdan nojalla. Saksan liittotasavalta toteaa lisäksi, että kyseisissä muutetun asetuksen N:o 1150/2000 säännöksissä säädetään edellytyksistä, joiden nojalla jäsenvaltiot vapautuvat velvollisuudesta asettaa yhteisön käyttöön kirjanpitoon B otetut omat varat, ja näihin kuuluu edellytys siitä, ettei määriä ole voitu periä. Saksan hallitus toteaa, että jos tämä edellytys ei täyty eli jos määrät, jotka kansalliset viranomaiset ovat julistaneet sellaisiksi, ettei niitä voi periä, olivatkin todellisuudessa perittävissä, jäsenvaltioilla olisi tällöin poikkeuksellisesti velvollisuus asettaa komission käyttöön omat varat jopa ennen niiden perimistä.

31 Saksan liittotasavalta toteaa, että nyt käsiteltävässä asiassa kansalliset viranomaiset eivät ole kuitenkaan julistaneet kyseisiä määriä sellaisiksi, ettei niitä voi periä, eivätkä luokitelleet niitä määriksi, joiden katsotaan olevan sellaisia, ettei niitä voi periä. Tällaisessa tilanteessa on sen mukaan odotettava muutetun asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdan 3 alakohdassa säädetyn sen viiden vuoden määräajan päättymistä, joka alkaa kulua varojen ottamisesta kirjanpitoon B, jotta komissio voisi määrätä Italian tasavallan maksamaan kyseiset varat. Koska mainittu määräaika kului umpeen vasta heinäkuussa 2008, on pääteltävä, ettei kyseinen jäsenvaltio ollut jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä eli vuoden 2007 joulukuun lopussa.

32 Komissio toteaa väliintulokirjelmää koskevissa huomautuksissaan, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan neljännen kohdan ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 93 artiklan 4 kohdan nojalla väliintulija ei saa esittää väliintulokirjelmässään perusteita, jotka muuttavat tai vääristävät kannekirjelmässä määritellyn riidan sisältöä. Saksan hallituksen väitteet muutetusta asetuksesta N:o 1150/2000 on näin ollen jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että ne poikkeavat täysin asianosaisten määrittämistä oikeudellisista puitteista ja että niillä ei ole merkitystä Italian viranomaisten esittämien huomautusten kannalta.

33 Kyseiset väitteet ovat joka tapauksessa perusteettomia, koska yhtäältä muutetun asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2–4 kohdassa tarkoitettu erityinen menettely on kokonaisuudessaan asian kannalta tehoton ja toisaalta siinä säädettyä viiden vuoden määräaikaa ei voida soveltaa. Komission mukaan kyseistä menettelyä voidaan soveltaa vain varoihin, jotka on merkitty asianmukaisesti kirjanpitoon B ja joita ei näin ollen voida asettaa yhteisöjen käyttöön, koska niitä ei voida periä. Nyt käsiteltävässä asiassa sitä vastoin kyseiset määrät on otettu kirjanpitoon B Italian viranomaisten tekemän virheen vuoksi, sillä niiden olisi pitänyt ottaa määrät kirjanpitoon A tavaroiden, joita varten ne olivat myöntäneet lainvastaisesti luvat, maahantuonnin – ja tämän jälkeen tehdyn tulliselvityksen – yhteydessä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

34 Kuten päätöksen 2000/597 8 artiklan 1 kohdasta käy ilmi, jäsenvaltioiden on perittävä 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut unionin omat varat, ja niillä on velvollisuus antaa kyseiset varat komission käyttöön.

35 Asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet varmistaakseen, että saman asetuksen 2 artiklan mukaisesti todettuja maksuja vastaavat määrät asetetaan komission käytettäviksi. Jäsenvaltiot vapautetaan tästä velvollisuudesta ainoastaan, jollei perintää ole voitu toteuttaa ylivoimaisen esteen vuoksi tai jos osoittautuu, että jäsenvaltioista riippumattomista syistä perintää on täysin mahdotonta toteuttaa (ks. vastaavasti asia C-392/02, komissio v. Tanska, tuomio 15.11.2005, Kok., s. I-9811, 66 kohta).

36 Nyt käsiteltävässä asiassa tullivelan olemassaoloa tai omien varojen määrää ei ole riitautettu, ja Italian viranomaiset ovat lisäksi todenneet kyseisen määrän.

37 Italian tasavalta väittää, että omien varojen perimättä jääminen ei johdu hallinnollisista virheistä, jotka voidaan lukea kansallisten viranomaisten syyksi, vaan tullivirkamiesten petollisesta toiminnasta, jonka he ovat toteuttaneet yhdessä kyseisten yhtiöiden vastuuhenkilöiden kanssa. Sen mukaan tällaisesta toiminnasta seuraa väistämättä, että hallinnon ja haitallisen toimen välinen syy-yhteys katkeaa, minkä vuoksi voidaan todeta kyseessä olevan asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ylivoimainen este.

38 Tällaista väitettä ei voida hyväksyä.

39 Heti aluksi on todettava, että valtion kaikkien elinten toimintaa pidetään pääsääntöisesti valtion toimintana. Elimiä ovat k aikki henkilöt tai yksiköt, joilla on tällainen asema kyseisen valtion sisäisen oikeuden nojalla. Se, että tällaisen henkilön tai yksikön, jolla on toimivalta käyttää julkista valtaa ja joka on toiminut tässä ominaisuudessa,

toiminnalla rikotaan lakia, käytetään väärin tälle kuuluvaa toimivaltaa tai rikotaan esimiesten antamia ohjeita, ei ole omiaan kumoamaan kyseistä toteamusta.

40 Nyt käsiteltävässä asiassa Italian tulliviranomaisten komissiolle toimittamasta, 18.2.2003 päivätystä sisäisestä tarkastuskertomuksesta käy ilmi, että toimivaltaiset tulliviranomaiset olivat myöntäneet 27.2. ja 7.4.1997 tehdyillä päätöksillä Fonderielle lainvastaisia lupia kahden C-luokan yksityisen tullivaraston perustamiseen ja niissä sijaitsevien alumiiniharkkojen valmistukseen alumiinijätteeksi ja olivat tämän seurauksena asettaneet kyseiset tavarat tullittomuusjärjestelmään, vaikka niistä kuului normaalisti maksaa tullia.

41 Kertomuksesta käy lisäksi ilmi, että mainitut lainvastaisuudet johtivat yhteisöjen omien varojen toteamatta ja kantamatta jäämiseen vuosina 1997–2002.

42 On selvää, että tullivirkamiehet myönsivät lainvastaiset luvat hoitaessaan heille kuuluvia tehtäviä.

43 Virkamiehet ovat toteuttaneet kyseiset toimet hoitaessaan heille kuuluvia tehtäviä, joten niiden on katsottava olevan hallinnon toteuttamia toimia.

44 Näissä olosuhteissa on selvää, että kansallisen hallinnon lainvastainen toiminta on luettava Italian tasavallan syyksi.

45 Seuraavaksi on selvitettävä, voiko kyseinen valtio perustellusti vedota asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin ylivoimaista estettä koskeviin syihin voidakseen saada vapautuksen todettuja maksuja vastaavien määrien käyttöön asettamisesta.

46 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ylivoimaisen esteen käsitteen on ymmärrettävä tarkoittavan sellaisia epätavallisia ja ennalta arvaamattomia olosuhteita, joihin siihen vetoava ei ole pystynyt vaikuttamaan ja joiden seurauksia ei olisi voitu välttää kaikesta noudatetusta huolellisuudesta huolimatta (ks. mm. asia 145/85, Denkavit België, tuomio 5.2.1987, Kok., s. 565, 11 kohta; asia C-105/02, komissio v. Saksa, tuomio 5.10.2006, Kok., s. I-9659, 89 kohta ja asia C-377/03, komissio v. Belgia, tuomio 5.10.2006, Kok., s. I-9733, 95 kohta).

47 Yksi ylivoimaisen esteen käsitteen tunnusmerkeistä on sellaisen seikan toteutuminen, johon siihen vetoava henkilö ei ole voinut vaikuttaa eli joka toteutuu hänen vaikutusmahdollisuuksiensa ulkopuolella.

48 Lisäksi – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 31 kohdassa – Italian tasavalta ei voi yrittääkseen vapautua kaikesta vastuusta vedota ylivoimaiseen esteeseen sillä perusteella, etteivät sääntöjenvastaisuudet paljastuneet tavanomaisessa valvonnassa vaan vasta kilpailijayrityksen kantelun vuoksi. Koska syy tullien perimättä jäämiselle kuuluu Italian tasavallan vastuupiiriin, ratkaisevaa ei ole enää se, millä konkreettisilla toimenpiteillä kyseiset lainvastaiset toimet olisi voitu estää ja millä ei.

49 Edellä selostettujen näkemysten perusteella ei voida katsoa, että sen hallinnon, jonka palveluksessa nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevat tullivirkamiehet olivat, ei ole

ollut mahdollista vaikuttaa näiden virkamiesten toimintaan. Asiassa ei ole myöskään näytetty, että kyseisen toiminnan seurauksilta, jotka ovat luettavissa Italian tasavallan syyksi, ei olisi voitu välttyä, vaikka tämä jäsenvaltio olisi toiminut noudattamalla kaikkea mahdollista huolellisuutta. Näin ollen se ei voi perustellusti vedota ylivoimaiseen esteeseen vapautuakseen velvollisuudesta asettaa unionin omat varat komission käyttöön.

50 Lopuksi on todettava Italian tasavallan velvollisuudesta asettaa todettuja maksuja vastaava määrä komission käyttöön, että oikeuskäytännössä on vakiintuneesti katsottu, että vaikka jäsenvaltion tulliviranomaisten erehdyksestä seuraa unionin omien varojen jääminen perimättä, tällainen erehdys ei voi saattaa kyseenalaiseksi kyseisen jäsenvaltion velvollisuutta maksaa todettuja maksuja ja viivästyskorkoja (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Tanska, tuomion 63 kohta ja asia C-275/07, komissio v. Italia, tuomio 19.3.2009, Kok., s. I-2005, 100 kohta).

51 Tässä tilanteessa jäsenvaltio, joka jättää toteamatta unionin oikeuden omiin varoihin eikä aseta vastaavaa summaa komission käytettäväksi, vaikkei mikään asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdassa säädetyistä edellytyksistä täyty, ei noudata unionin oikeuden eikä etenkään päätöksen 2000/597 2 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan (ks. vastaavasti asia C-19/05, komissio v. Tanska, tuomio 18.10.2007, Kok., s. I-8597, 32 kohta).

52 Lisäksi Saksan liittotasavallan väliintulosta Italian tasavallan vaatimusten tueksi on huomattava seuraavassa mainitut seikat.

53 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan neljännen kohdan mukaan väliintulokirjelmässä saadaan esittää vain jonkin asianosaisen vaatimuksia tukevia vaatimuksia.

54 Lisäksi unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 93 artiklan 5 kohdassa määrätään erityisesti, että väliintulokirjelmässä on mainittava oikeudelliset perustelut sekä perusteet, joihin väliintulija vetoaa.

55 Saksan liittotasavalta vaatii Italian tasavallan tavoin, että komission kanne on hylättävä, mutta se esittää väliintulokirjelmässään puolustautumisperusteen, jota Italian tasavalta ei ole esittänyt väitteidensä perustaksi osana puolustautumisperusteitaan. Siten Saksan liittotasavalta ei ole näin toimiessaan rikkonut tuomioistuimen perussäännön tai työjärjestyksen edellä mainittuja määräyksiä (ks. vastaavasti asia 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. korkea viranomainen, tuomio 23.2.1961, Kok., s. 1, Kok. Ep. I, s. 69 ja asia C-501/00, Espanja v. komissio, tuomio 15.7.2004, Kok., s. I-6717, 131–157 kohta).

56 Unionin tuomioistuimen on näin ollen tutkittava Saksan liittotasavallan väliintulokirjelmä.

57 Saksan liittotasavallan esittämä peruste, joka koskee sitä, ettei Italian tasavallan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä ollut olemassa perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä, pohjautuu oletukseen, että asetuksella N:o 2028/2004 asetukseen N:o 1150/2000 ja erityisesti sen 17 artiklan 2 kohtaan tehtyjä muutoksia voidaan soveltaa nyt käsiteltävään asiaan.

58 Saksan liittotasavalta näet toteaa, että koska Italian viranomaiset eivät olleet julistaneet kyseisiä määriä sellaisiksi, ettei niitä voi periä, eivätkä myöskään katsoneet, ettei

niitä voi periä, oli odotettava muutetun asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdassa säädetyn sen viiden vuoden määräajan päättymistä, joka alkaa kulua varojen ottamisesta kirjanpitoon B – eli vuoden 2003 maalis-, kesä- ja heinäkuusta lukien –, jotta komissio voisi määrätä Italian tasavallan maksamaan kyseiset varat. Koska kyseinen määräaika kului umpeen vasta heinäkuussa 2008, on Saksan liittotasavallan mukaan ilmeistä, ettei Italian tasavalta ollut jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä eli vuoden 2007 joulukuun lopussa.

59 Tässä yhteydessä on muistutettava, että esillä olevassa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevassa oikeudenkäynnissä unionin tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, ettei Italian tasavalta ole noudattanut unionin oikeuden mukaisia velvoitteitaan, koska se on kieltäytynyt asettamasta komission käyttöön unionin omia varoja, jotka ovat peräisin vuosina 1997–2002 toteutetuista maahantuonneista, joita koskevat maksut kyseinen jäsenvaltio on merkinnyt kirjanpitoon B maalis-, kesä- ja heinäkuussa 2003, kun taas asetus N:o 2028/2004 tuli voimaan vasta 28.11.2004.

60 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan menettelysäännösten katsotaan yleensä olevan sovellettavissa kaikkiin niiden voimaantulohetkellä vireillä oleviin asioihin, toisin kuin aineellisten säännösten, joiden ei tavallisesti tulkita koskevan niiden voimaantuloa edeltäneitä tilanteita (ks. mm. yhdistetyt asiat 212/80–217/80, Meridionale Industria Salumi ym., tuomio 12.11.1981, Kok., s. 2735, 9 kohta sekä yhdistetyt asiat C-361/02 ja C-362/02, Tsapalos ja Diamantakis, tuomio 1.7.2004, Kok., s. I-6405, 19 kohta).

61 Muutetun asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdassa säädetään uudesta menettelystä, jossa jäsenvaltioiden hallintoviranomaiset voivat joko julistaa todettuja maksuja vastaavat tietyt määrät sellaisiksi, ettei niitä voi periä, tai katsoa todettujen maksujen määrien olevan sellaisia, ettei niitä voi periä, viimeistään viiden vuoden kuluttua päivästä, jona määrä on todettu. Kyseiset määrät poistetaan lopullisesti kirjanpidosta B, ja jollei komissio riitauta sitä, että jäsenvaltiot ovat vedonneet ylivoimaiseen

esteeseen tai niistä riippumattomiin muihin syihin, jäsenvaltiot vapautuvat velvollisuudesta asettaa määrät komission käyttöön.

62 Muuttaessaan asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohtaa unionin lainsäätäjä halusi luoda uuden menettelyllisen järjestelmän voidakseen korjata kahteen erilliseen kirjanpitoon perustuvan vanhan järjestelmän puutteita säätämällä, että todettuja maksuja vastaavat tietyt määrät, joita ei ole voitu periä, poistetaan kirjanpidosta B eikä jäsenvaltioilla ole velvollisuutta asettaa niitä komission käyttöön.

63 Kyseinen tavoite käy ilmi erityisesti asetuksen N:o 2028/2004 kuudennesta perustelukappaleesta, jonka mukaan ”vuonna 1989 käyttöön otetun kahden erillisen tilin järjestelmän tarkoituksena oli erottaa perityt saamiset perimättä olevista saatavista. Kyseiselle järjestelmälle asetettuihin tavoitteisiin on päästy vain osittain kirjausten poistamiseen erilliseltä tililtä [B] käytetyn mekanismin osalta. Euroopan tilintarkastustuomioistuimen ja komission toimittamissa tarkastuksissa on havaittu, että erillisessä kirjanpidossa [B] esiintyy toistuvia epäselvyyksiä, joiden vuoksi kyseinen kirjanpito ei anna oikeaa kuvaa perintätilanteesta. Erilliseltä tililtä [B] olisi poistettava rahamäärät, joiden perinnästä ei ole varmuutta tietyn ajanjakson päätyttyä ja joiden olemassaolo vääristää tilin saldoa”.

64 Koska kyseiset säännökset ovat menettelysäännöksiä, niitä on tämän tuomion 60 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti sovellettava nyt käsiteltävään asiaan.

65 On kuitenkin todettava suoralta kädeltä, että jotta jäsenvaltiot voivat vapautua velvollisuudestaan asettaa komission käyttöön todettuja maksuja vastaavat määrät, edellytyksenä ei ole ainoastaan muutetun asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdassa säädettyjen vaatimusten noudattaminen vaan myös se, että kyseiset maksut on asianmukaisesti otettu kirjanpitoon B.

66 Asetuksen N:o 1150/2000 6 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on hoidettava omien varojen kirjanpito valtiovarainhallinnossa tai niiden nimeämässä laitoksessa. Saman artiklan 3 kohdan a ja b alakohdan mukaan jäsenvaltioilla on velvollisuus ottaa maksut, jotka on todettu 2 artiklan mukaisesti, kirjanpitoon A viimeistään maksun toteamiskuuta seuraavan toisen kuukauden 19. päivän jälkeisenä ensimmäisenä työpäivänä, tämän kuitenkaan estämättä sitä, että saman määräajan kuluessa kirjataan kirjanpitoon B ne todetut maksut, joita ”ei ole vielä peritty” ja joille ”minkäänlaista vakuutta ei ole toimitettu”, sekä sellaiset todetut ja takuiden kattamat maksut, joista ”syntyy erimielisyyttä ja [joihin] saattaa riita-asian käsittelyn vuoksi kohdistua vaihteluja” (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Saksa, tuomion 74 kohta).

67 Lisäksi omien varojen käyttöön asettamiseksi asetuksen N:o 1150/2000 9 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kunkin jäsenvaltion on hyvitettävä omat varat kyseisen asetuksen 10 artiklassa määriteltyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti tilille, joka on avattu tätä tarkoitusta varten komission nimissä. Viimeksi mainitun säännöksen 1 kohdan mukaan perimiskulujen vähentämisen jälkeen omat varat tuloutetaan viimeistään sitä kuukautta, jona maksu on saman asetuksen 2 artiklan mukaisesti todettu, seuraavan toisen kuukauden 19. päivää seuraavana ensimmäisenä työpäivänä, kuitenkin siten, että kirjanpitoon B saman asetuksen 6 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti otetut maksut on tuloutettava viimeistään sitä kuukautta, jona maksut on ”peritty”, seuraavan toisen kuukauden 19. päivää seuraavana ensimmäisenä työpäivänä (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Saksa, tuomion 75 kohta).

68 Omien varojen ottaminen kirjanpitoon B heijastaa näin ollen poikkeuksellista tilannetta, jolle on tyypillistä, että joko jäsenvaltioilla on mahdollisuus asetuksen N:o 1150/2000 6 artiklan 3 kohdan b alakohdan nojalla olla asettamatta kyseisiä maksuja komission käyttöön niiden tultua todetuiksi, koska niitä ei ole vielä peritty, tai jäsenvaltiot vapautetaan 17 artiklan 2 kohdan perusteella velvollisuudesta asettaa kyseiset maksut komission käyttöön, jos niitä ei ole voitu periä joko ylivoimaisen esteen vuoksi tai jäsenvaltioista riippumattomista muista syistä.

69 Jotta tällaista poikkeuksellista kohtelua voitaisiin soveltaa, on välttämätöntä, että jäsenvaltiot ovat merkinneet todetut maksut kirjanpitoon B unionin oikeutta noudattaen.

70 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin omien varojen, jotka vastaavat Fonderien vuosina 1997–2002 toteuttamista maahantuonneista syntyneitä veroja, toteamatta ja kantamatta jääminen johtuu italialaisten tullivirkamiesten toiminnasta, joka – kuten unionin tuomioistuin on todennut tämän tuomion 44 kohdassa – on luettava Italian tasavallan syyksi.

71 Jos toiminta olisi ollut asetettujen velvollisuuksien ja erityisesti asetuksen N:o 1150/2000 2 artiklan 1 ja 2 kohdan ja 6 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaista, kyseiset omat varat olisi todettu maahantuontien ja tämän jälkeen tehdyn tulliselvityksen yhteydessä ja ne olisi siten pitänyt merkitä kirjanpitoon A viimeistään maksun toteamiskuuta seuraavan toisen kuukauden 19. päivän jälkeisenä ensimmäisenä työpäivänä.

72 Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 77 kohdassa, tästä seuraa, että Italian tasavallan tilannetta on yhtäältä käsiteltävä ajanjakson 1997–2002 osalta

siten kuin se olisi todennut maksut ja ottanut ne kirjanpitoon A. Toisaalta kyseinen jäsenvaltio ei voi vedota siihen, että kirjanpitoon B ottamista koskevat edellytykset olisivat täyttyneet, sillä jättämällä maksut toteamatta se sai itse aikaan sen, että asetuksen N:o 1150/2000 6 artiklan 3 kohdan b alakohdassa mainitut edellytykset toteutuivat.

73 Koska Italian viranomaiset ovat kirjanneet omia varoja vastaavat maksut sääntöjenvastaisesti kirjanpitoon B, tilanteeseen ei sovelleta muutetun asetuksen N:o 1150/2000 17 artiklan 2 kohdan säännöksiä.

74 Näin ollen Saksan liittotasavallan esittämä ylimääräinen puolustautumisperuste on hylättävä.

EY 10 artiklan rikkomista koskeva väite

75 Komissio on myös vedonnut EY 10 artiklan rikkomiseen, ja siitä riittää maininta, ettei ole tarpeen todeta sen määräyksiin sisältyvien yleisten velvoitteiden noudattamatta jättämistä, joka on eri asia kuin niiden erityisempien velvoitteiden laiminlyöminen, joita Italian tasavallan kuului päätöksen 2000/597 8 artiklan ja asetuksen N:o 1150/2000 2, 6, 10, 11 ja 17 artiklan nojalla noudattaa (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Tanska, tuomio 18.10.2007, tuomion 36 kohta).

76 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, että Italian tasavalta ei ole noudattanut päätöksen 2000/597 8 artiklan eikä asetuksen 1150/2000 2, 6, 10, 11 ja 17 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on kieltäytynyt asettamasta komission käyttöön omia varoja, jotka vastaavat tullivelkaa, joka aiheutuu Barissa sijaitsevan Direzione Compartimentale delle Dogane per le Regioni Puglia e Basilicatan C-luokan tullivarastojen perustamiseen Tarantoon ja näiden tullivarastojen hallinnointiin lainvastaisesti 27.2.1997 myöntämistä luvista sekä sen jälkeen tullivalvonnassa toteutettavaan valmistukseen ja sisäiseen jalostusmenettelyyn myöntämistä luvista, 4.12.2002 tapahtuneeseen lupien peruuttamiseen asti.

Oikeudenkäyntikulut

77 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Italian tasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja Italian tasavalta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Saman artiklan 4 kohdan mukaisesti Saksan liittotasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Italian tasavalta ei ole noudattanut Euroopan yhteisöjen omien varojen järjestelmästä 29.9.2000 tehdyn neuvoston päätöksen 2000/597/EY, Euratom 8 artiklan eikä yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22.5.2000 annetun neuvoston asetuksen (EY,

Euratom) N:o 1150/2000 2, 6, 10, 11 ja 17 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on kieltäytynyt asettamasta komission käyttöön omia varoja, jotka vastaavat tullivelkaa, joka aiheutuu Barissa sijaitsevan Direzione Compartimentale delle Dogane per le Regioni Puglia e Basilicatan C-luokan tullivarastojen perustamiseen Tarantoon ja näiden tullivarastojen hallinnointiin lainvastaisesti 27.2.1997 myöntämistä luvista sekä sen jälkeen tullivalvonnassa toteutettavaan valmistukseen ja sisäiseen jalostusmenettelyyn myöntämistä luvista, 4.12.2002 tapahtuneeseen lupien peruuttamiseen asti.

2) Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

3) Saksan liittotasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset